

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Mehmet BİNBOĞA ★ Bülent ARKAN ★ Osman KONAK ★ Necdet EKİCİ ★ Zeynep ŞİMŞEK
Mustafa Kemal ERDOĞAN ★ Aslan AVŞARBEY ★ Yusuf DOĞDU ★ Ahmet Süreyya DURNA
Haşim KALENDER ★ Mehmet ÇİÇEK ★ Hızır İrfan ÖNDER ★ Mevlüt YAVUZ ★ Mehmet GÖREN
İbrahim ŞAŞMA ★ Bedir KILINÇ ★ Ali DAŞKIN ★ Ramazan DEMİRTAŞ ★ Abuzer KALENDER
Tayyib ATMACA ★ Nazım KÖYCE ★ Mustafa GÜL ★ İlker GÜLBAHAR ★ İnci OKUMUŞ

Yıl 1 Sayı 3 Mayıs 2019

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Afşin Merkez Yayın Grubu Adına
Halil DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni

İlker GÜLBAHAR

Yayın Danışmanı

Ahmet Süreyya DURNA

Yayın Koordinatörü

Haşim KALENDER

Kapak Fotoğrafi

(Kalender Çiçeği)

Prof Dr.Ahmet İLÇİM

Yazışma ve Gönderi Adresi

Dedebaba Mh. Elçibey Cd. Çam Sk.14/A
Afşin/Kahramanmaraş
Tel: 0553 881 75 64

yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebiyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN Aylık (e-Dergi)

Yıl:1 Sayı: 3 (Mayıs) 2019

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.Yarpuz'dan yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

YARPUZ 3

Her uğraş alanının kapsamı vardır. Bir de bu kapsamın çevresinde görünen, onunla bütünleşen onsuz düşünüle-meyen, olmazsa olmazları... Tıpkı, ay ve haresi gibi. Meh-tabı haresiz tahayyül edemeyiz.

Avcılık yapıyorsanız avcılıkla ilgili tüm malzemeleri, hangi bölgede ne tür avcılığın yapıldığına kadar her şeyi ister istemez öğrenirsiniz. Hatta kara avcılığı ise dağların isimlerine kadar ezbere bilirsiniz. Edebiyat da durum böyledir. Yazarların hele de şairlerin hareleri de yağmur, kar, bulutlar, mevsimler, kuşlar, çiçeklerdir. Evet, çiçek-ler...

Yarpuz'un üçüncü sayısının kapağında Kalender çiçe-ğine (Geranium Kalenderianum) yer verdik. Bilim dünya-sına yeni giren çiçeklerden biri Kalender çiçeği. Prof.Dr. Ahmet İLÇİM kazandırmış literatüre. Kapak fotoğrafı da yine onun objektifinden.

Kalender çiçeği, Binboğa Dağlarının Güveç denilen mahaldeki Kalenderlerin Yaylası'nda yetişiyor. Mayıs ayının ortalarında yeşil yaprakların arasından beyaz bir gülümseme görürseniz bilin ki o Kalender çiçeğidir. Bin-boğaların utangaç ve mütevazı gelini ters lalelerin kom-şusudur o.

Afşin'e özlemle seslenen Mehmet Binboğa, Gök Lale ile sevdası Anadolu topraklarını aşan Necdet Ekici, ağız özelliklerini diyaloglarda eriten Ahmet Süreyya Durna, çilekeş Anadolu kadını Ayşe Nine'de somutlaştıran Mehmet Gören, çiçeklere bakışımızı değiştirecek yaklaşı-mıyla İnci Okumuş öyküleriyle katkıda bulundular.

Gönül dünyamızın sultanlarını bu topraklardan devşi-ren İbrahim Şaşma'nın mensur şiiri, Doğu Türkistan'daki zulmü gündeme getiren Hızır İrfan Önder ve Sarıkamış şehitlerini yâd eden Mustafa Gül, Yarpuz'un mayıs sayı-sına farklı bir misyon kazandırdı.

Bu sayı ile Yarpuz'a on yürek insanı dâhil oldu. Gide-rek çoğaldığımız, zenginleştiğimize inanıyoruz. Daha da çoğalmak ve zenginliğimizi sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Keyifli okumalar...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

AFŞİN İÇİMDE YARADIR

✿ Mehmet BİNBOĞA

1974 yılı olmalıydı...

O zamanlar Karşıyaka Mahallesi'nde Lorşunlu Hacı'nın evinin yanı başında Davulcu Mamed'in evinde kiracıydık; ev hemen yola bakardı, yolun altında Göz'den gelen suyun arkı, arkı geçince de bereketli elma bahçeleri başlardı. Elmalar ki her biri sömelek kafası kadardı. Gerçi Afşin'in adamı öyle kolay kolay bahçe yoldurmazdı çoluğa çocuğa ya, biz yine de her şeyi göze alır bir zurba oğlanla Hasan amcanın bahçesine dalar, koparabildiğimiz kadar elma koparır, koynumuza doldururduk. Hasan amca mevzuyu anlayıp "Bre köftehorlar, kaçmayın ülen!" diye basardı kalayı ama bu nara biz çocuklara daha da bir heyecan verir, tazı gibi koşar bir yandan elma kütürdetir, bir yandan da gülmekten kırılırdık.

Elma mevsimi olmadığı zamanlarda her yağmurdan sonra bahçenin kenarlarındaki yeşilliklerde, altın bulmuş gibi sevindiğimiz göbelek aramalarımıza Hasan amca aldırılmaz; hatta biz çocuklarla sohbeti sever, ha babam öğütler verirdi bize. Yine de fazla güvenmez, birkaç ay sonra olgunlaşacak olan elmaları garantiye almak için: "Oğlum bakın artık kocaman delikanlı oldunuz, valla bir daha bahçe yolduğunuzu görürsem polise veririm sizi, demedi demeyin!" diye gözümüzü korkuturdu.

Elmalarla karınlarımızı doyurur doyurmaz o zamanların fenomen mekânı kaleye gider havaya para atmaç oynardık, üç beş kuruş kazanıp sinemaya gidelim derken elimizdeki son sarı yirmi beşliği de Afşin'in sapı siliklerine kaptırır, kös kös eve dönerdik.

Sabahın altın güneş ışıkları Yeşil Afşin'i cennete çevirirken, daha kargalar kahvaltısını yapmadan Sarı'nın gürlek sesini duyar duymaz sokağa fırlardık. Mahallenin godduş oğlanları sanki yeni bir dünya keşfetmiş gibi, heyecanla:

-Katipoğlu'nun sinemasına dövüslü bir film gelmiş oğluuum, valla az önce Sarı sırtında gezdiriyordu filmin afişini, der; içimizdeki sinema ateşini tutuştururlardı.

Çocuktuk çooook... Ah Afşin... Çocukluğum bitmek...
Apanların Sarı derlerdi ona, gerçek adını hiçbir çocuk bilmezdi; herkesin dilinde Sarı geldi, Sarı gitti cümleleri uçuşurdu... Sarı, kızıl ve dağınık saçlarının altında, kırmızı ve hep öfkeli bir yüzün kıyılarında, sürekli vızlık durumunda ama hiç bit-

meyen bir cigara tütüren uzunca, pehlivan yapılı heyula bir adamdı çocuk gözümüzde...

Sarı, özellikle hafta sonları, tahtadan yapılmış kocaman bir kapıyı andıran zamazingoya yapıştırılmış film afişini sırtlar, filmin reklâmını yapmak için mahalle mahalle dolaşırdı. Biz bir sürü oğlan, Sarı'nın sırtındaki beyaz ata binmiş ve elinde bir metreye yakın kavisli, kabzası incili-mercanlı, albenili kılıç olan Cüneyt abiye ve hemen onun yan tarafında mavi gözlerinin kıyısında ok gibi dizilmiş kirpikleriyle ağladı ağlayacak Fatma Girik ablaya hayran hayran bakardık. Sarı, çocukların peşinden geldiğini hissedince, afiş tahtasını yere bırakır, ebelerimizi bir güzel kalaylardı.

"Bu filme mutlaka gitmeliyiz oğluuum, Köroğlu en yiğit kahraman, gerçi ben Tarkan'ı Karaoğlan'ı da severim ama Köroğlu başka..." diyen kimi bebeler, ne yapar yapar babalarından bir sinema parası koparır; ardından sinemanın önünde biterdik.

Katipoğlu sinemasının önünde Orhan Gencebay şarkıları yeri göğü inletirken, sinema sahibi Mevlüt amca olanca tontonluğuyla kapının önünde dudağından düşürmediği Bafra cigarasını keyifli keyifli tütürürdü. Nedendir bilmem bu şarkıları Mevlüt amca söylüyor gibi gelirdi bana, öyle ya cırıltılı bir plaktan gelen bu kalın ses, olsa olsa Mevlüt amcanın sesiydi, ona yakıştırdım hep...

Sinemaya girdiğimizde, sanki cennete girmiş gibi bir bahtiyarlıkla, havasız ve hep yanık yağ kokan bu karanlık mekânda birazdan büyüdü bir dünyaya adım atacak olmanın tarifsiz sevincini yaşadık... İlaveler, reklâmlar biter nihayet film başlardı; o çocuk kalbimizin saflığıyla bütün savaşları Köroğlu'nun kazanması için bildiğimiz hepi topu birkaç duayı döndürür aktarır okurduk. Demek o dualar da kabul olurdu ki Köroğlu herkesi kılıçtan geçirir ve kızı kapardı, bu arada Bolu Bey'i mortingenştraze tabii...

Aradan geçen kırk beş yıl değil de sanki kırk beş dakika gibi... O güzel günleri düşünürken uykusuz bir gecenin koynunda, şairi anıp "Ah bellek, acı bellek..." diyor insan, ne zaman elli beş yaşadık, hem nereye gitti benim cânım arkadaşlarım; Vural, Samet, Fehmi, Alpaslan, Sezai ve diğerleri şimdi kara toprağın koynunda kovulduğumuz bir cennete tekrar girmenin mutluluğunu yaşarken, biz gurbet sürgünleri çocukluğumuzun Afşin'ini annesini özleyen bir çocuk gibi özlüyoruz...

HAYAT SERÜVENİ

 Bülent ARKAN

Ruh bedenimize girdi gireli
Sonsuza odaklı yönlüleriz biz
Han baki kalacak hayat süreli
Akıbeti toprak canlılarız biz

Kimi hayra koşar kimisi şerre
Kendini dev sanır zerreden zerre
Yolunu şaşırır belki bin kerre
Mekânını yıkan hanlılarız biz

Nice dehlizlere girip çıkarız
Bir kapı kapatıp bini açarız
Dünyalık uğruna serden geçeriz
Cennetini vuran namlularız biz

Hedef belirleriz doruk başına
Çiğner aldırmayız gözün yaşına
Üç mevsim atlatıp ersek kışına
Yine de kendine yanlılarız biz

Musibet olsa da dersin almayız
Dünya aşığımız ahir bilmeyiz
Sanırız ki asla bizler ölmeyiz
Ölümüne soğuk/kanlılarız biz

Hatıra toplarız geçen zamandan
Nice koç yiğitler göçer bu handan
Ruh terkin eylese bedenden candan
Ağlanıp sızlanan sonlularız biz...

TURNAM

 Osman KONAK

Uzaktan mı gelişiniz elime
Böyle garip garip süzülen turnam
Hangi elde rastladınız zalime
Alnına karalar yazılan turnam

Sorarsan yurdumu ben Maraşlıyım
Ben de sizin gibi gözü yaşlıyım

Söylen derdinizi susmayın gayrı
Gözleriniz yaşlı boynunuz eğri
Eşi kayıp olmuş yavrusu ayrı
Katarı kameti bozulan turnam

Sorarsan yurdumu ben Maraşlıyım
Ben de sizin gibi gözü yaşlıyım

Çok mu yoruldunuz aldın mı soluk
Duacıyım görmesin hastalık
Ciğer parçalanmış yüreği delik
Kaderin elinden ezilen turnam

Sorarsan yurdumu ben Maraşlıyım
Ben de sizin gibi gözü yaşlıyım

Osman Konak sözümde olmasın hata
Sormayın derdimi sizden de öte
Ben de bir yavruyu gördüm gurbette
Garipler elime kazılan turnam

Sorarsan yurdumu ben Maraşlıyım
Ben de sizin gibi gözü yaşlıyım

GÖK LALE

 Necdet EKİCİ

O, kınalı yapraklarıyla beyaz kâğıt üstüne elif gibi endamlı düşmeliydi. Ona her baktığımda zarafet, asalet ve aşkı görmeliydim. Zümrüt yeşili yapraklarının arasında sevgilinin âşığını yaralayan bir dolunay güzelliği içinde gonca tutmalıydı. Baş mavi göklere uzanırken, derununda sakladığı hüznü hiç belli etmemeliydi. Hüzün, onun sırrıydı. Kanayan kalbine inat, gönüllere saçtığı letafet ve zarafetle ab-ı hayat olmalıydı.

Sonra, lalenin kadife yaprakları, dua için gökyüzüne açılan eller gibi durmalıydı. Renginden yükselen ışık demetleri gözlerimi almalıydı. Lale, geceye düşen altın ay, karanlığı aydınlatan hilaldi. Çizdiğim lalede ise değil ışıltılı bir tebessüm, öfke yüklü bir “Çoban çökerten” hırçınlığı vardı. Erguvan moru tozıklı çiçeği, kül rengi gövdesi ile adeta bir devedikenine benzemişti. Üstelik duman yeşili yapraklar da lalenin aksine yere bakıyordu.

Benim de Lâle'm vardı. Göz açıp gördüğüm, gönül verip sevdiğim. Dünya gurbetine hüznünle bakan al duvaklı bir gelin gibiydi. Bozkır saçlarında sanki Tanrı Dağları'nın acı rüzgârları, Türkistan bakışlarında Issık Göl'ün mavi dalgaları dolaşırdı. Adını Manas'tan almıştı. Yine de ben ona Altınay demezdim. “Lâle” derdim. Çünkü benim Lâle'm, sadece güzelliğini değil asaletini de hikmet burcu bu asil goncadan almıştı. Bu yüzden o, masumiyetin sultanı, sessizliğin hilkatiydi. Gözlerine düşen hüznün, yanaklarında alevlenen renk, çehresine vuran aydınlık bir lale yansımasıydı.

Şimdi elimde kalem, çizeceğim bir lale resminde onun özüne yakın olmayı, yüreğinde hissedilmeyi hayal ediyordum.

Bir lale goncasının cemalini çizemeyen, özünde taşıdığı tılsımı kâğıt üzerine yansıtamayan ben, mecazdan hakikate nasıl ulaşabilirdim? Lâle'min içine nasıl doğabilirdim? Özüne yakın olamayan, kalbine yakın olabilir miydi?

Oysa Lâle, sevip de gönlümü açmadığım içimde yanık bir türküydü.

Dokunabilmek için her gece gökyüzüne ellerimi uzattığım fakat ulaşamadığım bir Çolpan Yıldızı'ydı.

O ışıklı goncayı doğru çizebilseydim eğer, belki Lâle'min yüreğine dokunabilirdim. İçimdeki sesi hissettirebilirdim.

“Bir insan, sevdiğini ne kadar yürekten isterse bu, onun içine doğarmış.” Rahmetli ninem hep böyle söylerdi. “Sen Allah'a güven! Hiç beklemediğin bir anda çiçek açar umutların.” derdi.

Sevgi, inanmak değil miydi?

Sevgi, bir hayale kanmak değil miydi?

Sevgi, yüreğine söz geçirememek değil miydi?

Belki ben de öyle... Kapıldım, gidiyordum.

Şimdi önümde kâğıt, aklımla yüreğim arasında en sancılı düşümü kuruyordum: Bir lale hayalinde kalpten kalbe yol arıyordum... Menzili maksuda ulaşmak için Leyla'nın Mecnun'u gibi -aklım ötelerde- sarp kayalar, uçurumlar süslüyordum. “Uzaklarda da olsa seni düşünen biri var!” çılgılığımı çizeceğim bir lalede umuda dönüştürmek istiyordum.

Çizdiğim lale resmine yeniden bakıyorum. Canım sıkılmaya devam ediyor. Öfkeyle avucumda buruşturup bir kartopu gibi fırlatıyorum boşluğa. Böylece ikinci lale denemem de boşa gidiyor.

Lâle'me ulaşamıyor, onun kalbine dokunamıyorum.

İçimde bir hayal kırıklığı...

“(..). İkimiz de aynı fakültede doktora öğrencisiydik.

“Manas'tan gelen kız!” demiştim ben ona. Adı hep öyle kaldı: “Manaslı kız!” Bir gün “Lâle!” diye seslendim. Bir tuhaf baktı bana. “Lale ne?” dedi. Resmini gösterdim. Nasıl da sevindi. “Joo-gazın!” dedi. Lale demekmiş kendi Türkçelerinde. Artık bendeki adı Altınay değil, Lâle'ydi.

Kuğulu Park en çok uğrak yerlerimizden biriydi.

Salkımsöğütlerin gölgesinin döküldüğü havuz başındaki ahşap oturaklardan birine yan yana oturmuştuk. Görenler bizi iki arkadaş değil, iki sevgili sanırdı. Oysa Altınay habersizdi içimdeki duygulardan.

O gün bir durgunluk vardı üzerinde.

Onu mutlu etmek istiyordum.

Yerimden kalktım. Az ötede ıslak leğen içinde lale satan çiçekçi kadından bir çift lale satın aldım. İstiyordum ki Altınay sevensin. Bilmiyorum

verdiğim bu kaçınıcı laleydi? Hayret! İlk defa gözlerine yıldızlar yağmadı. O meşhur çılgınlığını atmadı. Gülmedi, gülümsemedi... Her zaman yaptığı gibi sarılıp yanaklarımdan öpmeyi. Benden bir şeyler sakladığı kesindi. Sessizliği kendi bozdu:

-Er-Sagun... dedi. Sana bir şey söylemek istiyorum ama üzölmek yok.

Sanki ağzımdaki lokmadan dişime çat diye bir taş değmişti.

Gözlerime baktı bir garip. Yutkundu, söyleyemedi.

Anladım tabii. Hayatında kesin bir başkası vardı. Beni üzen başka ne olabilirdi? Muhtemelen “ Bundan böyle bana lale getirme! Benim özlediğim biri var. Artık görüşmeyelim.” diyecekti. Diyemedi. Eh... Bunca yıllık arkadaşız. Kolay değildi her gün yan yana yürüdüğü insana bir anda veda cümleleri kurmak... Onu incitmeden, üzmeden, dökmeden araya duvarlar örmek veya bir anda kapı önüne koymak...

İçimde bir deprem...

Baktım, verdiğim bir çift lale yere düşmüş. Alıp kitaplarının üzerine koydum. İçimden bir şeyler koptu. “Affedersin!” dedi.

-Ben, ben yarın Kırgızistan’a dönüyorum. Uçak biletimi aldım. Bir daha görüşür müyüz bilmiyorum.

Sevinç ve hüznün gibi... Farklı duyguları aynı anda yaşamak bu olsa gerek. Demek hayatında bir başkası yoktu. Sandığım gibi değildi. Ayrılmaktan dolayı benim üzöleceğimi düşünüyordu. Gözlerim bir bilmece, duygularım gül üstüne yağın kar... İçimde hüznün yedi rengi, ayaklarımın altından kayan bir dünya... Bu nasıl bir talihsizlikti Allah’ım! Sevinirken kalbin yanıp göynmesi gibi... Yas ile sevincin yıkışması gibi...

-Bir birimize çok alışmıştık. Sen üzölmeydin mi? dedim.

-Üzöldüm tabii...dedi. En yakın arkadaşımı kaybediyorum.

-Kuğulu Park’ın bir vedaya şahitlik edeceği hiç aklıma gelmezdi.

İlk defa elini elimin üstüne koydu. Gözleri gözlerimde. Bu ne kadar güzel bir gülümsemeydi Allah’ım! Saçları bir Yusuf rüyası... Bakışları iki çizgi... Yüreğim bütün şiddetiyle çarpıyordu. Gönlümü açmanın belki de tam zamanıydı. Yüreğini yüreğimin yanına koyabilirdi. Fikrini değiştirebilirdi. Böylece gitmesine engel olabilir-

dim. Bütün cesaretimi topladım:

-Lâle, dedim. Ben sana...

-Biliyorum, dedi. Bana hep iyi bir arkadaş oldun. Her sabah laleler getirdin. Lâle diye seslendin. Beni lale bildin, değer verdin. Sen benim en iyi dostumsun.

Duygularım içimin zifiri derinliklerinde kaldı. O devam etti:

-Sana küçük bir armağanım var.

-Ne armağanı?

-Biliyorsun laleleri ikimiz de çok seviyoruz. Bir kitapta okumuştum: 1918’de Ermeni vahşetine karşı Bakü’ye yardıma gelen Türk ordusu, Azerbaycan’da büyük bir sevinçle karşılanır. Şair Aslan Aslanov, duyduğu sevincin sonucu olarak bir şiir yazar : “Laleler Laleler...” Telman Hacıyev de bu şiiri besteler. Laleler fesli Osmanlı askerlerini remzediyormuş. Türköde “Ne vakittir Bakü’nün gözü yoldadır. Bize bir konuk geler, laleler laleler!” diyor. Çok duygulandım. Günlerce etkisinden kurtulamadım. Eğer kabul buyurursan bu güzel, anlamlı şiiri sana armağan etmek istiyorum. Aramızda bir gönöl köprüsü, ortak mahnımız olsun. Hem sen bana Lâle demiyor muydun?

Şiirin yazılı olduğu kâğıdı bana uzattı. Elim sol göğsümdede.

-Benim en güzel şiirim, söylenmemiş türküm, yarım kalan bestem sensin, dedim. Hayır! Diyemedim. Demeyi çok isterdim. O devam etti:

-Ya, bak neler biliyorum(!)

-Ama sen Kırgız’sın, dedim. Azerbaycanlı Türklerin derdini dert bilmek, üzüntüsüne ortak olmak niye?

-Şaşılacak ne var bunda? Hani sen demiyor muydun, “Biz ulu bir çınarın dallarıyız.” diye?

Ani bir hareketle çenemin altına girip boynuma sarıldı. Şımarık çocuklar gibiydi.

-Hadi, dedi birlikte söyleyelim... Nolursun!

Başladık birlikte söylemeye. Herkes, iki kişilik bu muhteşem koroyu dinliyordu:

“Yazın evvelinde Gence Çölü’nde
Çıhıblar yine de dize laleler
Yağışdan ıslanan yaprağlarını
Seribler dereye düze laleler.

Hayalımdan neler gelib ne geçer,
Yaz gelir ellere durnalar göçer
Bulağlar semaver, ağ daşlar şeker
Benzeyir çemende köze laleler

Meylim üzündeki gara haldadır
Hicranın ilacı ilk vüsaldadır
Ne vahdır aşğın gözü yoldadır
Bir gonağ gelesiz bize laleler.”

Koro gittikçe çoğaldı. Bir alkış tufanı koptu. Ağlıyordum. Neden ağladığımı bilmiyordum, ağlıyordum işte. Baktım onun da yanakları ıslak... Nasıl olsa bizim şarkımız değil miydi?

Son defa sarıldı. Gözlerini gözlerime bıraktı. Kayıp gitti elleri avuçlarımdan. Bakışları kalbimin gülümseyen yüzüdü, bende kaldı. Bir de kulaklarımda hep o şarkı: “Laleler laleler...”

Şimdi Lâle çok uzaklarda... Bozkırdaki bilgenin doğduğu topraklarda...”

İnanmak, başarmanın yarısı değil miydi? İnanıyorum ki ne zaman gerçek laleyi çizersem, Altınay’ın kalbine bir cemre gibi düşecek, bahara uyanan bir erik dalı gibi yüreğinde çiçeğe duracağım.

Bu umutla yeniden masama dönüyorum. Önümde tuğla kalınlığında, koca bir deste kâğıt... Zonklayan şakaklarım avuçlarımda. Hayal ile gerçek arasında sürekli gidip geliyorum. İçimde bir ses:

“Ey, Asya bozkırlarından gelen güzel Altınay! Sana ulaşmak istiyorum.

Issık Göl’ün mavi dalgalarına, Çüy Irmağı’nın ak köpüklerine, Aladağlar’ın yeşiline mi karıştın? Belki de beni bekliyorsun Son Göl’ün kıyısında. Telli turnalara anlatıyorsun Ergenekonlu rüyalarını. Yüreğin bana o diyarlar kadar uzak mı?

Anla beni! Duy beni!”

Bu defa daha dikkatliyim.

Önümdeki beyaz kâğıda kocaman bir “U” harfi çiziyorum. Sonra “U” harfinin sol ucundan iç derinliklerine doğru eğik bir çizgi indiriyorum. Aynı çizgiyi bu defa da sağ ucundan çekiyorum. Üzerinde sapan çatalı gibi oluşan boşluğu özenle kapatıyorum. Lalenin goncası tamam oluyor. Gökyüzüne gülümseyen bu zarif yaprakları kırmızıya boyuyorum. Boyadığım yaprakların iç kısımlarına siyah parmak mührü vurmayı ihmal etmiyorum. Biliyorum ki lalenin bağıryanıktır. Sonra narin bir gövde çiziyorum.

Lale, yeşil yaprakların arasında alev alev yanıyor. Baktıkça içim ısınıyor.

Nihayet bitiriyorum. “Bu defa oldu!” diyorum.

Yaptığım resme baktıkça yüz hatlarım karışıyor. Nasıl olur? Özenle çizdiğim lale, şimdi de gelincik-ğe benziyor. Ben de biliyorum ki gelincikler, kavuşamayan âşıkların çiçeğidir; hüznün çiçeğidir. Yine biliyorum ki adını ve rengini eski Türk gelinliklerinden alan gelincik, nazlı ve narin duruşuyla bir zarafeti, bükük boyunlarıyla da bir hüznü temsil eder.

Lale, nârını içinde saklarken gelincik derdini herkese aşıkâr eder. Lale, özünde taşıdığı alevi bir sır gibi örterken gelincikğin iki gözü iki çeşme... Lale, elif gibi duruşu ile gönüllerimize huzur veren gelincik teselliye muhtaç, nazlı ve kırılımandır.

Çizdiğim laleye yeniden bakıyorum: Ne ağlar-ken derdini gül eyleyen sürmeli gözleri ne de te-
bessüm ederken zehri bal eyleyen çehresi var. Tül kadar ince kırmızı yaprakları bile hafif bir rüzgârda savrulup gidecekmiş gibi efil efil... Dünü var, yarını belli değil... Ömür gibi...

Nasıl yaparım böyle bir hatayı.

Onu da bir topaç yapıp atıyorum bir tarafa. Yeniden oturuyorum masaya.

Lâle, yüreğimde bir oyalı mendil... Lâle, gözlerimi alıp götüreren tren... Umut, dizginleyemediğim bir deli tay...

“Bismillah!” deyip başlıyorum çizmeye.

Küçük harflerle kâğıdı dolduracak kadar büyüklükte “l a l e” yazıyorum, “e” harfinin sağ cephesini büyük ters “C” ile kapatıyorum. Lalenin goncası hazır... Özenle çizdiğim goncayı biraz açıyorum. İstiyorum ki daha bir görkemli gözüksün, gökyüzünü kucaklasın. Evet, böyle daha güzel... Tamam... Diğer harfleri de aynen bunun gibi yapıyorum. En son, ince saplar çiziyor; karşılıklı, yapraklarla süslüyorum. Laleleri renk renk boyuyorum: Kırmızı, beyaz, mor, sarı... Önümdeki kâğıt, az sonra bir lale bahçesine dönüyor. Sanırsın ki gökkuşağının bütün renkleri burada. Hayran hayran bu çiçek denizini seyrediyorum.

Bu defa oldu, diyorum. Gözlerimde bir yıldız yağmuru... Sevincim uzun sürmüyor. Dikkatle bakınca fark ediyorum ki, çizdiğim lalelerin hepsi karanfil...

Allah Allah! “Olamaz!” diyorum, “Asla olmaz!” İçimde bir şaşkınlık! Elim sol göğsüme gidiyor. Lâle, içimde kımıldayan bir hançer... Biliyorum, karanfiller de güzel çiçeklerdir. Nice

sevenlerin dudaklarında bir katre alev, nice se-
vilenlerin acıyan ruhlarında bir melal olmuştur.
Kelebek yapraklarıyla gövel renkli sabahlara ilk
önce onlar uyanır. Pencere önlerinde bir narçiçe-
ği ışıltısıyla önce onlar “Günaydın!” der.

Öfkeyle onu da buruşturup atıyorum bir yana.
Zaman eriyor...

O kadar çok lale çiziyorum ki gözlerime kan
oturuyor. Parmaklarım ağrıyor. Odam, topaç
topaç kâğıtlarla doluyor; âdeta koca bir harman
oluyor. Ben bir türlü lale çizemiyorum. Oysa
ne kadar çok istemişim çizmeyi... Altınay’ıma
ulaşmayı... Onun yüreğine doğmayı, hissedil-
meyi...

Bunaliyorum. Kendimi balkona zor atıyorum.
Boğulacak gibiyim.

Sırlı ve sessiz bir gece...

Karanlığı derin derin soluyorum. Gökyüzüne
alev yüklü ejderha nefesleri gönderiyorum. Sema
denizler gibi dalgalanıyor. Yıldızlar bir ışık yağ-
muru... Lâle, kalbimde al nakışlı bir ebru... Adı-
nı, geceye haykırıyorum. Bir yıldız kayıyor.
Ellerimi uzatıyorum. Dokunmak mümkün mü?
Ulaşmak mümkün mü? Kayan yıldız gülümsü-
yor. Gözleri iki çizgi... Gözleri bir çift kayık...
“Lâle!” diyorum, “Bu Lâle! Ayan oldu, duydu
beni!” Sevincim uzun sürmüyor. Hayal gördü-
ğümü anlıyorum. Kayan yıldız, karanlığa akan
mavi bir çizik olarak soluyor. Bir iç kanama baş-
lıyor sol yanımda.

Lâle, fethedemediğim ülke... Lâle, en büyük
caresizliğim...

Hayır, bu gece çizeceğim laleyi!

Yorgunum.

Gece, sevdama renk veren nefes...

Kâğıt tomarlarıyla dolu odama umutla yeni-
den dönüyorum.

Sol yanımdaki sızı devam ediyor.

Masama oturuyorum.

Ellerim kâğıtlara yeniden uzanıyor.

Bakıyorum, o koca deste kâğıt kar gibi erimiş.
Son iki kâğıdımın kaldığını fark ediyorum. Bu
son iki şans demek... İçimde bir korku, bir endi-
şe, bir umut... Parmaklarımın titrediğini görü-
yorum. Bütün dikkatimi topluyor; tüm bilgileri
gözden geçiriyor, başlıyorum çizmeye.

Bu defa “ters lale” çizeceğim. Annemin “ağ-

layan gelin”, babamın “Kerbelâ çiçeği” dediği boy-
nu bükük ters lale... Yaslı, yaralı duruşu ile Anadolu
efsanelerini anlatır gibi... Bu dünyada kavuşama-
yan Ferhat ile Şirin’in hüznü gibi... Önce baş aşağı
bir gonca çiziyorum. Boynunun büküklüğü tevazu-
undan, gözlerinin yerde oluşu edebinden, sessizliği
hüznündendir. Sonra goncaları çoğaltıyorum. En-
damlı narin gövdeler yapıyorum. Çizdiğim her göv-
denin üzerine yan yana altı adet gonca asıyorum.
Bu sayının bir tesadüf olmadığını biliyorum. Hepsi
de boynu bükük ak bir semazenin hakikat deryası-
na dalış hâli içinde mahzun... Bu sebeple tamamını
kar beyaza boyuyorum. Beyaz, saf ve temiz tutku-
ların rengidir. Hem kulağa da hoş geliyor: “Beyaz
lale...” Nihayet bu da bitiyor. Karşısına geçip şöyle
derin bir nefes alıyorum.

Birden yüz çizgilerim kırılıyor, gözlerim bula-
nıklaşıyor. Dikkatle bakınca fark ediyorum ki bu
çizdiklerimin hiç biri ters lale değil, başları yerde
hüzün ve umudun simgesi kardelen... Kar üstünde
bir nefes gibi... Bir yudum güneşe aldanıp patla-
yan bir nevrüz gibi... Oysa ben ters lale çizecektim.
Mahzun, sessiz, ağlayan gelini çizecektim. O gelin
ki sevdiğine kavuşamayanlar için ağlar, gidip de
dönmeyenler için ağlar. O gelin ki Kerbelâ’da şehit
düşenler için ağlar.

Delireceğim! Ağlamamak için kendimi zor tu-
tuyorum.

Kardelen, buz üstüne düşen bir nazlı gonca...

Lale, karanlığı aydınlatan hilal...

Ama Lâle yok işte! Sevdiğim yok!

Öfkeyle onu da bir top gibi fırlatıyorum boşluğa.

Sabah ezanı okunuyor. Tek bir kâğıdım kaldı.

Bu benim son şansım, son umudum. Eğer çize-
mezsem bu bir veadır. Uzaklarda bir kalbin ken-
disi için çarptığını, ne duyacak ne de hissedecek.

Derin bir nefes alıyorum. Allah’a dua ediyorum.
Lalenin bütün özelliklerini tek tek gözden geçiri-
yorum. Notlarıma yeniden bakıyorum. Büyük bir
dikkatle başlıyorum çizmeye. Ufacık bir ayrıntıyı
dahi kaçırmıyorum.

Uykusuzluk ve yorgunluktan oturduğum sandal-
yede yaprak gibi sallanıyorum. Gözlerim kararıyor.
Parmaklarım titreyerek yeniden sarılıyorum kale-
me.

İşte o an kapım vuruluyor.

Bakıyorum, başında ak yazmasıyla annem.

Sabah namazına kalktığı belli... Kapının yarı
aralığından başını uzatıyor. Sesi şefkat dolu:

-Gece boyu ışığın hiç sönmedi yavrum. Uyu-
madın... Anne yüreği işte... Duramadım. Bir
derdin mi var, benim güzel oğlum?

Kalemi masaya bırakıyorum. Gözlerim aya-
kuçlarımda:

-Yok bir şeyim anne...

Sonra buruşturulmuş kâğıt harmanını görü-
yor. Olağan dışı bir şey olduğunun farkında...
İçeri girip sorgulu gözlerle karşımdaki kanepeye
oturuyor. Şaşkın şaşkın bir bana bir buruşuk kâ-
ğıtlara bakıyor.

-Bunlar ne?

-Bunlar yüreğimin resmidir.

-Yüreğinin resmi mi? O da neymiş?

Kâğıtlardan birini alıp "Hani nerede?" der
gibi açıyor. Bir arkasına bir önüne bakıyor. Sonra
birini daha... "Allah Allah!" diyor.

-Bu kınalı çömçelerin hepsini sen mi yaptın?

-Evet, ben yaptım.

Yüzüme, uzaydan düşmüş garip bir yaratı-
ğa bakar gibi bakıyor. Yüz hatları derinleşiyor.
Kesin içinden, "Bu oğlan deli mi ne?" diyor.
Bilmiyor ki oğlu karasevdalı... Bilmiyor ki oğlu-
nun yüreğiyle başı dertte. Gözleri iri iri soruyor:

-Niçin böyle top top yaptın?

-Lâle'mi çizdim.

-Lâle'ni mi çizdin? Lâle de kim?

-Sevdiğim kız! Üniversiteden arkadaşım.

Önce annemin alt dudağının sağ ucuna uçucu
bir tebessüm düşüyor. Az sonra tebessümün ye-
rini bilge bir çehre alıyor.

-Üzülme, diyor. Alışırısın, geçer.

Gözleri kâğıt harmanında... Kafası karışık,
endişeli:

-Sen iyi misin, oğlum?

-İyiyim...

Annemin bakışları üzerimde...

-Hayır, iyi görünmüyorsun oğlum. Belli ki
günün geceye karışmış. Korkutma beni! Kalk,
abdest al, vakit kocamadan namaza dur. Dua et.
Allah'tan ferahlık dile.

-Yapma anne, iyiyim.

Aramıza bir sessizlik düşüyor.

Annemin göz hapsinde son kâğıdımı kullanı-
yorum.

Bu arada sürekli okuyup üzerime üflüyor.

O, okumaya, ben çizmeye devam ediyorum.

Bu defa laleyi Turkuaz mavisine boyuyorum.

Nihayet bitiriyorum.

Sulu gözlerim kan çanağı. Ovdukça yanıyor.

Lale, bulanık, mavi bir ışık... Kucağıma sarı yıldız-
lar, mavi yıldızlar savruluyor.

İçimde bir yangın sureti...

Gözlerimde bir kam ayini...

Sanırsın ki Zerefşan Irmağı'nın vadisi yanıyor.
Gönül sarayım Semerkant dumanlar içinde... Buha-
ra alev alev... Çizdiğim son kâğıt elimde bir topaç...
Başım masada, hüngür hüngür ağlıyorum.

Annem iyice endişeleniyor. Gözleri yürek yürek,
kalkıp yanıma geliyor. Eli omzumda.

-Olmadı anne, diyorum. Olmadı! O kadar emek
verdim, göz nuru döktüm, olmadı! Çizemedim la-
leyi!

Annem, yanıma usulca oturuyor. Titreyen sağ
elimi avuçlarına alıyor. Beni mutlu etmek için mah-
sustan gülümsüyor. Gözlerimde bir hazan... Otur-
duğum sandalyeden kalkıp yanına diz çöküyorum.
Bir çocuk masumiyeti içinde başımı omzuna yaslı-
yorum.

İçimde sessiz çığlıklar, sessiz ölümler, sessiz
gözyaşları...

Bir bir uçup gidiyor içimin şarkıları. Baharını yi-
tirmiş bozkır gibiyim.

Lâle'm artık bir hayal... Ülkesini yitiren adam
benim. Bütün renkler soluyor. Canım acıyor.

Tan ağarıyor, şafak söküyor. Annem elimdeki
topaç kâğıdı zorla çekip alıyor. Hışır hışır açıyor.

-Oğlum, diyor. Oğlum, bu ne kadar güzel bir lale!

Gözlerimi açıyorum. Annemin elinde billur bir
firuze... Bir mavi ışık... Hayır, ışık değil, bir Göy
Göl... Bir yeşil Almatı Gölü... Bir mavi Issık Göl...
Elif gibi doğru, semayı kucaklayan yapraklarıyla
vakur ve özünde taşıdığı tılsımla asil bir gök lale...
Gözlerime inanamıyorum. İçimde bir nilüfer aydın-
lığı...

-Anne, diyorum. Anne! Bu gök laleyi ben mi çiz-
dim?

-Evet, sen çizdin.

Yüreğim bir Zümrüdüanka... Ruhum kıyamda.
Kırpıklarım üst üste:

"... Aşkar atlar üzerinde doruklardayım. Yer-
yüzü gülkurusu, sema sümbül mavisini... Yedi kat
göklere bin bir lale ekiyorum. Altınay, içimde bin
yıldır beklediğim masal perim. Bu defa 'Büyük
Türkistan'ın en güzel lalesini gökyüzüne çiziyor-
um. Saçlarına hilal ebrulu yıldızlar takıyorum. Al-
tınay, belki bir gün dalgalandığını görür diye Tanrı
Dağları'ndan rüzgâr devşiriyorum."

AFORİZMALAR

 Zeynep ŞİMŞEK

I.
Bir şairin yüreğinin yangını
kara toprak söndürür
sen bahanesin
kalbime biraz üfle diye sevdim seni

II.
Ama eli kalem tutanın
kalbi nasır tutmaz ki bayım

III.
Ah kalbimin görüş mesafesi
dur artık yorma beni

IV
Ne gariptir ki
buralarda laleler bile
ana lisanını unutmuşlar sevgili

V
Hayatın inceldiği yerine düğüm atmaktan
içimiz düğüm düğüm oldu azizim

VI
İnan eskisi gibi değilim
eksile eksile çoğaldım

VII
Ben gidiyorum
kalbim sana emanet
senden tek isteğim
nefsini intihar et
ben gözlerimi bile
darağacında bıraktım

YÜKTE HAFİF BİR SANDAL GEZİNİR GÖZÜMDE

 Mustafa Kemal ERDOĞAN

İlki her baharın
her çiçeği koklar
kopmuş sancılar konar toprağa
kuşlar gibi özgür bir yağmur diner

Koru nefsinin
nefesini açarken küfür kokmasını
akşamları hecelerini

Son kederime kadar sevdim
son ederini bulamamış
yanlış açılan kirpiklerin sonu ateşli kadeh

Zehir gibi işlenir derine
o günahların zemherisi
çemberinde bin bir dövme gezinir

İssiz dolunaylar beyaz olmaz
tepenin eteklerine oturmuş bir çocuk ağlar
masum ya
dinler yağmurlar sarılmak ister

Sızarken incinen bir damar mimarı
ağlarken şişen gözler
kuşkulu sabah tablosu

Okurken kitabı sonrasında yakarken avuçlarımı
seni de hatırlarım azıcık
affedilmek arzusunun olmadığı bir şarkı bilirim

Gözümde üşüyünce çekilir sularım masmavi
dalgasını yanaklarına bırakırım
ince bir nüktedir bu
anlayana kadar
ben mahşere varırım

Çirkin bir masal oldu dersin
içindeki kurbağa sensin

BU SON ŞİİRİMDİR SANA

Aslan AVŞARBEY

Bil ki bu yazdığım son şiir sana
Artık tek kelime yazmayacağım
Bir aşkı bitirmek koysa da cana
Söz verdim kendimi üzmeyeceğim

Bugün benim için milat olacak
Benzimin al rengi geri gelecek
Mecnun bile beni örnek alacak
Artık boynu bükük gezmeyeceğim

Her akşam neşeyle mehtaba çıkıp
Ufka bakacağım sigara yakıp
Şimdi nasıl diye kafama takıp
Yok yere keyfimi bozmayacağım

Çiçek kokusuyla kuşların sesi
Dolacak evimin dört bir köşesi
Her şeyde bulup bir çocuk neşesi
Olura olmaz kızımayacağım

Tutup pabucunu fırlatıp dama
Veda edeceğim kedere gama
Kış günü karlara buğulu cama
Yüzünün resmini çizmeyeceğim

Bende ne adın ne yerin olacak
Gece uykularım derin olacak
Başım Erciyes'ten serin olacak
Bu tatlı canımdan bezmeyeceğim

Parasız kalsa da paltomun cebi
Yurdum olmayacak bir duvar dibi
Yuvasız biçare bahtsızlar gibi
Sokak başlarında sızmayacağım

Mülkî geçen yıllar beni affetsin
Gayri bana ne dert ne de mihnetsin
Belediye bir yer bulup defnetsin
Elimle kabrimi kazmayacağım

NEREDEYİM

Yusuf DOĞDU

Ben kendimi arıyorum
Dağda mıyım taşta mıyım
Talan ettim mevsimleri
Baharda mı kışta mıyım

Söyleyin dostlarım bana
Niye geldim ki cihana
Kıyar mı insan insana
Kirli bir savaşta mıyım

Beden elli gönül yirmi
Otuz yıl geri gelir mi
Yaşarken ölen ölür mü
Bir akılsız başta mıyım

Anlatsalar gelseler de
Şu uykusuz gecelerde
Sonu belli bir seferde
Lüzumsuz uğraşta mıyım

Yerde miyim gökte miyim
Dalda mıyım kökte miyim
Yoksa ben çökmekte miyim
Künde de mi tuşta mıyım

Çare bulun siz bu derde
Dün bitti bugün nerede
İk(i)arada bir derede
Sonda mıyım başta mıyım

Uzakta mı yakında mı
Kutluca bir akında mı
Bu Berbatî farkında mı
Oyunda oynaşta mıyım

BİR HİKÂYE FASLI

Ahmet Süreyya DURNA

Habibe teyze, yakınlıkla sorar kocası Üzeyir emmiye: “Herif, el âlem para kazanıyo, sense durmadan tembel tembel yatıyon. Evde aazımıza atacak bir şeyler de galmadı. Herkes gimî (gibi) iş bulup çalışsan olmaz mı?”

Kocasını Üzeyir emmi, biraz da ağırdan almak suretiyle: “Hanım sen heç güşümlenme (kaygılanma). Benim altın bilenzik ayerinde zenaatim var golumda. Onnar hemen çalışsın, benim beş-on günnük çalışmama denk gelmez kazançları... Aletleri elime almiyayım yeter ki... Para dediğin de ne, zibil...”

Fasıl, meraklanan Habibe teyzenin sormasıyla başlar:

-İlahem işin gücün ırasgele herif! Neyimiş acep şu altın bilenzik ayerindeki zenaatin?

-Ne demek şinci bu?! Sen daha benim zenaatimi bilmiyon mu?!

-Bilmiyom vallaha herif, görmedim ki bilem...

-Dur ööleyse aha ben saa (sana) gösteriyim madem!

Üzeyir emmi, sobanın yanında hazır duran maşayı kaparak; “Ula Arasat daanda galmışın galtak soykası, sen bilmeyip de başkası mı bilici zenaatimi? Nece gonuşursun yadırgı yadırgı? Al işte şu zenaatim, işte şu, aha şu, şu!.. Oorendin mi şinci?!” der ve haşatını çıkartır Habibe teyzenin.

Ve nice sonra...

Yarası beresi iyileşir vaziyete gelip, artık bilmediğinin diyetini ödediğine inanarak; temkinlice korka korka sorar Habibe teyze: “Herifim, gusürüme galma da eğerim minasip görürsen oorenmek istiyom şu zenaatiyizi, ne ki ola? Şinciye gadar habersizliyimi de baaşla gayri!..”

Kerameti kendinden menkul Üzeyir emmi, sanki ark altından bostanlık bağışlıyormuş edasıyla otoriter tavrını yarım ölçek yumuşatarak anlatmaya koyulur:

“Bak avrat! Şunu eyicene belle ki, ben bir mümre (numara) gaşık- çomça ustasıyım. Yayık ustasıyım, zembil-sepet ustasıyım. Geder, Kör pınar’ın goyaandan iki gürgen aacı (ağacı) keser; en azından yüz adet gaşık- çomça yaparım. Sazlıktan da bir eşek yükü gamişinen çibık kesip dokuz on adet zembil, sepet ördüm müyüdü, para hış...”

Bunu duyan Habibe teyzenin gözlerinin içi güler aniden. Kocasına karşı kalbinde hafif yollu kalan gücensimeyi ve iç burukluğunu unutarak sevinçle; “Aman, kele gadasını aldım usta Üzeyir’im!.. Ne deyin bekliyodun ki şinciye dek? Yapması senden, satması benden gonşulara, akrebelere... Gaşıkları üçer gaymeye, çomçaları da beşer gaymeye verdik miyidi etek dolusu para eder. Artık düşlerime giren gadife fistanı da böölece giyerim heralım? Ne dersin hı?”

İlk defa yakaladığını sandığı varsıllık sevinciyle cesaretini toplayıp, bir de naylon ayakkabı isteyecekti ki hayalî sevinci kursağında kaldı. Hışımla üzerine atılan kocası Üzeyir emmi (Deli Üzeyir), bu sefer de kaptığı odunla bir yandan rastgele vuruyor, bir yandan da galiz küfürler eşliğinde gürlereyrek söyleniyordu:

“Ula gıt akıllı kerkenez soylu!.. Ula sülalesi geçesice!.. Sen nasıl olur da benim el emeği, göz nuru hacetlerimi ucuz yollu satar savarsın hı? Beni iflas mı ettiricin yoksam? Aha saa (sana) üç gayme! Ahan da beş gayme! Al şu da gadife fistanlık uçun! Şu da naylon ayakkabı parası!..”

Habibe teyze, saç başı dağılmış bir şekilde odun sopasının her değdiği yerini tutarak yalvarıyordu: “Gulun gurbanın oluyum herif, aazımdan çıkdı yanışıklık!.. Garışmıyom, vallaacıma garışmıyom; gaça satarsan sat, guren (Kur’an) çarpısın garışmıyom!.. Gadife fistanı da vazgeçtim, naylon ayakkabıdan da!.. Amanı biliyosan!..”

Az önce sıkıca kavradığı odunu sobadan tarafa fırlatarak, iskemle yerine kullanılan söğüt kütüğüne oturdu erkeklik meziyetiyle. Direğe takılı kirli bir peşkirle kafasının terini silip kasketini düzelttikten sonra, tekrar söylenmeye başladı kaldığı yerden:

“İflas ettirecek beni yav!.. Tanesini on gaymeden aşşaa satarsam namerdim! Hele zembilleri göv yirmilikden gurus aşşaa verirsem küllümen ayıbım! Şuna bak yav, şu saygısız bak! Evin horantası mı, yoksam düşman mı? ‘Ustanın her kekiçi (çekiçi) bir altın’ deyin, heç duymuşluun olmadı mı bu zamana-ça?! Benim yapacaam gaşıkları, çomçaları törisdik lokantalar havadan gapar! Bizim akıllı da (!) gonuya gonşuya serpişdirici güya. Serpişdirici de, gosgoca Üzeyir usdayı dilenci durumuna düşürücü!.. Töbe yarabbim töbe!.. Çabık baa (bana) bir ‘hatize’ (Pekmez muhallebisi) bişir! De haydi çabık!..”

Adeta dam kepmiş, üzerine loğ düşmüştü Habibe teyzenin. Yüklüğün dibinde hıçkırığa hıçkırığa ağlarken canı boğazında düğümleniyordu.

GELDİM GİDERİM

Haşim KALENDER

Çuvala doldurdum özlemlerimi
Sırtladım göçümü aldım giderim
Şiirlere döktüm gözlemlerimi
Demedim suçumu çaldım giderim

Bakma doğrulamam gençlik çağımdır
Dağlar ve koyaklar bir ayağımdır
Aslı yok yaylası hayal bağımdır
Yozları yazıya saldım giderim

Yer yer aldatıldık uyduk adıye
Bir yanda dört duvar bir yan vadiye
Günaha bulandık büyüktür diye
Bir af deryasına daldım giderim

Sefaya gidilmez sürüp sefayı
Tövbe süslemeli her bir defayı
İnsanmış insana eden cefayı
Bin çeşit dert ile doldum giderim

İnsanlık öğrendim yüce kurandan
Kibir iflah olmaz nefsi yerenden
Dua bekliyorum dosttan yarenden
Birkaç cümle ile kaldım giderim

Bir başka güzellik zikir kelimada
Mutlak sorulacak sözü kalemde
Adam olmak varmış iki âlemde
İlmeğin ucunu buldum giderim

Kalender savaşın sürdü yazıyla
Zalimler mazlumunu çiğner azıyla
Hayat çizgisinde ışık hızıyla
Daha uyanmadan geldim giderim

VEFA

Mehmet ÇİÇEK

Bir fincan kahveye kırk yıl hatırı
Yükleyen erdemini adıdır vefa
Sevgiyle ıslanıp gelen fetiri
Ortak bölüşmenin tadıdır vefa

Hısım akrabayı sevip saymaktır
Komşunun külüne ateş koymaktır
Saygıyla süslenip dosta yaymaktır
Muhabbetin sonsuz yâdudur vefa

İnsanı beşerden ayıran farktır
Gönül deryasını sulayan arktır
Helalle beslenip haramı terkter
Ahret azabının odudur vefa

Uzatılan eli unutmamaktır
Maneni maddeyle donatmamaktır
Yalana yaslanıp kanatmamaktır
Yürek huzurunun şadıdır vefa

Fakir'i es geçip selam durmaktır
Varlığı yokluğu alıp vermektir
Egoda uslanıp benlik sermektir
Ruhsal olgunluğun kodudur vefa

GELSİN BAHAR

 Hızır İrfan ÖNDER

Ey şair
içinde bir serap var
asla kaybolmuyor

Ey yâr
hiç insafın yok mu senin
müjgânınla vuruyorsun

Ey hayat
yok mu heybende mutluluk
bu garip de nasiplensin

Ey güneş
göster marifetini artık
nurlansın kararmış kalpler

Ey umut
gölge gibi sadık ol
yalnızlığım kadar güzel

Ey Mao
günahlarına öyle bir ağla ki
gelsin Doğu Türkistan'a bahar...

FİRAR

 Mevlüt YAVUZ

Sakın ha halime bakıp da gülme
Prangalarımı kırdım da geldim
Ahvalimi görüp delilik bilme
Her şeyi hesaba vurdum da geldim

Sevda yolu gurbet yoluna benzer
Bir düşün hayatı boyunca gezer
Kâh türkü tutturur kâh şiir yazar
Ben de o murada erdim de geldim

Tutsak edilmiş de bu baş bu gövde
Aşk çemberindeyim akıl grevde
Ha dışarda, ha vatani görevde
Disiplin defterin dürdüm de geldim

Her şeyi alacak gözüm var benim
Çiğnenmez bir sana sözüm var benim
Sensiz bir toprağa nazım var benim
Onu da son durak gördüm de geldim

Engeller seveni daha çok biler
Sevdanın kurşunu her zırhı deler
Durdurur mu sandın nizamiyeler
Dönülmez bir yola girdim de geldim

Dağı delip su getiren yolcunun
Kefili olmuşum gönül borcunun
Rahlesinde diz kırmışım Mecnun'un
Aslı'yı ateşe verdim de geldim

Çizdiğim yolların sonunda hep sen
Her ne yöne gitsem önümde gölgen
Aşkın zemberektir hayata geren
Saatleri sana kurdum da geldim

AYİŞE TEYZE

 Mehmet GÖREN

Ayişe Nine'nin oturduğu ev, kendi elleriyle yaptığı kerpiç bir evdi. Girişi eski tahta bir kapıdan... İçeri girer girmez küçücük bir salon, bu salonun yan tarafında ayrı bir kapı daha... Bu küçük salonda ilk göze çarpan duvara asılı halbır ve kendirdi. Yerde duvar boyunca dizilmiş, galiba geçen yıldan kalma, bulgur ve un telisleri duruyordu. Yerdeki eskimiş kilimler Ayişe Nine'nin yaşadıklarına şahitlik edencesine açtı desenli güllerini...

Yine tahta kapıdan girdik bir odaya... Burası Ayişe Nine'nin hem yatak hem de oturma odası... Girişte sağda göçmen sobası üzerinde isten siyahlaşmış ve kendisi gibi iki büklüm güğüm... Geniş pencerenin üzerinde bir tencere, birkaç kap kacak... Pencerenin yan tarafında Kâbe resmi bulunan bir duvar halısı... Sobanın önünde birkaç dal parçası... Her ne kadar badanalı da olsa toprak ev olduğu için kerpiçlerin şurasından burasından fırlamış saman parçaları göze çarpıyordu. Pencereden içeriye tozlu bir güneş sızıyordu Ayişe Nine'nin görmeyen gözlerine doğru...

Önünde bir umut yoktu Ayişe Nine'nin. Geride de yere altın yapraklarını sermiş bir güz manzarası uzuyordu. Alnı ve yüzü çile çizgilerini koruyan Ayişe Nine, buğulanan gözlerini entarisıyla sildi.

Mindere varıp oturdu, birkaç dakika daldı. Belki de o dalış, eski günlerden parça parça kesitleri, göz kapaklarının aralığından yere düşürüyor, onları büyütüyor, uzatıyor, bir ömrün kesik kesik soluk alışı gibi havaya yayıyordu. Oda, geçmiş zamanın hükmü altına giriyor, pencereden içeri vuran bir ilkbahar gününün ışığı, yaşadıklarını bir hatıra yaprağı gibi şuraya buraya saçıyor.

Ayişe Nine gelininin ölümüne çok üzülmüş. Kirpiklerinin uçlarında onlarca ağırlığı hissettiren yaşlar asılıydı. Yine ahenkli bir kapanışla boşalttı yüklerini ve iri iri taneler halinde yuvarlandı yanaklarına doğru. Gelin yıllarca elle çamaşırı yıkamış da yıkamış. Kocasının maddi durumu zayıf, geçimlerini zar zor sağlıyor. Çamaşır makinesini almaya güç yetmiyor. Yok, yokluk içinde ama yine de karısına bir çamaşır makinesi almaya karar veriyor. Habersizce gidip çamaşır makinesini alıp geliyor. Sürpriz! Kadının gözleri dolmuş. Evde tam bir bayram havası, davul ve zurnasız... O kadar çor çocuğun dağ gibi yığılan çamaşırını elle yıkamak sona ermişti artık. Don kazanında suyu ısıt, sıcak suya çıplak eli sok, yanarcasına... Saatlerce yıka yıka bitmez. Beli tutulur. Oturduğu yerden zor doğrulur. İşte bütün bunların sona erdiği o an, çamaşır makinesinin geldiği gündü. Nihayet yıllarca beklediği, arzuladığı çamaşır makinesine kavuşmuştu gelin... Sevinci

kursağında kalmak buna mı derler bilinmez ama çamaşır makinesinin geldiği gün Hakk'a yürümüş gelin. Hem de çamaşır makinesini hiç kullanamadan... Ayişe Nine bu durumun üzerinden yıllar geçmesine rağmen hala gözleri doluyordu. İçli, derin bir nefes aldığı ciğerlerinden gelen sadece cılız bir "Off!" çıkabilirdi dudaklarının arasından...

Bir yıl önce de oğlunun biri safra kesesinden ameliyat olduktan sonra rahmetli olmuş. Kan hızlı bir dolaşıma geçmişti damarlarında... Yüzündeki derinin üzerine düştü ateş. Yüreğine düşen yüksek derecedeki hararet ise inmek bilmiyordu. Görmeyen yeşil gözlerinden bulgur bulgur yaş aktı fistanının üzerine.

Kocasını birkaç ekmeğe akşama kadar sığır güdermiş o sığırın altında... Kocasını sığır güderken kendisi de yılmaya, kazmaya gidermiş. Zaten kendi kendini bildi bileli hep çalışmayla geçmiş ömrü.

Hayatın bütün zorluklarını çekmiş acıların kadını Ayişe Nine... Duvarın içine oyulu ocağın köşelerinde bulunan saçların üzerine sığırkuyruğu otu bırakıp onunla odanın içini aydınlatırlarmış. Bir metre boyunda, alt tarafı topaca benzeyen bu ot kurutulup biraz da ezildikten sonra odanın içerisini yaklaşık bir saate yakın aydınlatırmış. Sonradan çam çırası, gaz lambası, löküz derken elektriğin odaları aydınlatmasına "Nerden nereye?" diye kafa salladı. İnsanlar şimdi rahat... Kıymetini bilmek, şükretmek gerek. Kıtık günlerini yaşadık, aç yattığımız çok oldu derken yufka yürekli Ayişe Nine'nin alt dudakları düştü. Yeşil gözleri yine doldu ve bazı zaman da atın dışkısından çıkan arpayı yiyenlerin olduğunu söylerken bu günlerin kıymetini bilin diye yineledi.

Yemen harbine babasının gidip yıllarca dönmediğini söylerken "Allah o günleri bir daha göstermesin." dedi. Beş yıl, on yıl kocalarını bekleyen kadınlar... O kadınların halinden ancak kadın anlar. Ayişe Nine'nin içi yanık sanki kendi kocası Yemen'den gelmeyen... "Giden dönmüyor, acep nedendir." titrek dudaklardan çıkan efkârlı, içli bir ağıt... Hafifçe eğdi başını önüne, ölü bir umut daha belirdi kederin bulutlaştırdığı yeşil gözlerinde.

Daha açmadığı anıları yüreğinin derinliklerinde saklıdır bilinmez ama dertle, acıyla yoğrulduğu içten söylemlerinden de anlaşılacağı üzere açık ve netti.

Vedalaştık Ayişe Nine'yle. Bizi dualarla uğurlarken tahta kapısından aldığı güçle salladı ellerini arkamızdan.

O KADIN BENİM

İbrahim ŞAŞMA

Ben Kerem'in Aslı'sıyım. Mecnun'un Leyla'sı. Ferhat'ı aşkın nârında cayır cayır yakan yâr benim. Sürmeli gözlerimde saklı girdaplar, bir bilinmez efsun var benim. Sevda çeken yiğitlerin saçlarına düşen kar benim. Ben Şirin'in kendisi, aşkımdan delinen dağların efendisiyim. Ben Tahir'in Zühre'si, ben gümüş pelerinli ayın çehresiyim. Bana sevdalıdır Karacaoğlan. Ben Toroslarının kara kızıyım. Ben âşıkların telli sazında yanık bir türkü, bir içli sızıyım. Alın çizgilerinde vuslat olurken adım, bir başka alında firkat ile kara yazıyım. Bir yürek çarpıntısıyım ben. Yeni gelinlerin bitimsiz işvesi, cilvesiyim, nazıyım

Çocuklarıma avuçlarımda zemzem içiren Hacer'im ben. Cennet benim ayaklarımda altına serilmiştir. Cennetin anahtarı dünya yüzünde bir tek bana verilmiştir. Ve ben sorumlu kılınmışım dünyayı cennete benzetmekten. Çiçek benden sorulur, renk benden, bahar benden, aşk benden. Pencere pervazına konan kuş bana gelmiştir. Hüsnü Yusuf çiçekleri boy vermiştir emeğimle. Güneşin ışık huzmeleri sabahın serininde bana dokunur önce. Ayın şavkı ben korkmayım diyerek düşer bahçemize Sevdaya dair hangi sözcük varsa ben eledim sevda kalburunda, ben düşürdüm lehçemize. Tandır ekmeçleri benim elimde şekillenir. Benim ellerim pişer tandır ekmeğiyle beraber. Mayası sevgidir ekmeğimin. Harcını aşkla kararım. Aşk ile eylediğim zanaatımdan olmamıştır zararım.

Ben Sultan Süleyman'ın aşk burcuna çıkardığı Hürrem'im. Ateşi kül etmek, acıya bal etmek, dikenli gül etmek maharet diyerek sayılmış elime. Benim dilimden çıkarsa zümrüdü bir renk alır katran karası da olsa da her kelime. Yedi cihan fetheden o yiğidin yüreğini ben kuşattım ben düşürdüm aşkın burcundan onu. Sırtı yere gelmeyen yiğidin yüreğini fetheden kadını ben. Yolundan yürüdüğüm ve yürürken kendimi bulduğum Mustafa Kemal'in anne dediği Zübeyde Hanım'ım, ben Halide Edip'im. Tarihin her sayfasında simli sırmalı adım var. Çünkü ben kadını ben. Güzele imza atmak için ihtirasım, inancım ve inadım var.

Ben geldim diyerek icat olundu aşk. Ozanlar beni söyledi, âşıklar beni. Türküleri bana yazdılar hep. Tezene değerken saza Mihriban oldu adım.

Al oldum Fadime eylendim. Neşet Usta'nın sazında "Yazımı kışa çevirdin bak gözümde yaşa Leyla'm / Mevla'm ayrılık vermesin / Gökte uçan kuşa Leyla'm diyerek söylendim. Bir dağın yamacında kırk koyunun hamisi olan çobanın türküsünde söylediği Zahide benim. Hangi yiğide sorarsan türküyle ele verir sızısını. Türküyle anlatır alın yazısını. Niksar'ın önünde koyun yazısı / Fadik'i sorarsan ana kuzusu / Böylemiydi anlımızın yazısı / Sevenin çoğ imiş nazlı Fadik'im dediği Fadik benim. Böyleyim işte. Yağmurun elifiyim ben. Buğdayın başağı. Baharın cemresi. Bir çınarın filizi. Ben çiçekten almadım ismimi. Gül benden çalmıştır adını. Kadın eylemişler çiçeği, çiçek eylemişler kadını. O yüzden menekşeye sıfat oldum ben, laleye ben. Hatta ayın mah cemaline, gözündeki haleye ben.

Kardeniz'de ruhuma işlemiştir deniz. Belime silah almaktan çekinmem. Giresun'dan gelen yarım kalan dalgalar anlatır beni. Saçlarımda fırtınasında gemiler yüzdüren kaptan diye say beni. Ayber yaylasından ses edersem duy beni. Hatırlar mı Rize'de ince belli bardaklarda içilen çay üstüne çay beni. Zonguldak'ta kömür gibi sığışım. Kömür kadar kara. Ah bir de sevdalı olduğum toprak gazez edip sinemde açmasaydı yara. Ben kadını Karadeniz'de. Çalışkanım, zekiyim, sorumluluk sahibiyim, düşünceliyim ve anadan da anayım. Bin türlü derdim vardır, cismim de hangisine yanayım. Dalgalar tını olur söyledim türkülere. "Yüreğim dert dolidur / Perdelidur görünmez / Etsam halumi tarif / Tarif etmeye gelmez". Anadolu'da ahvali ellerinden anlaşılan kadını ben. Geçmişim hüznüm kederim sevincim avuç içlerimdeki ve ellerimdeki yıpranmışlıkta yatar. Hayatı ben gördüm, ben geçirdim. Bakımlı tırnaklarım olmadı hiç ve sorun etmedim kırılan tırnağımı asla. Anadolu'da sevdim diye vuruldum. Aşkı bildiğim için asıldım. Ben kardeş kurşunuyla ölen Güldünya'yım. Ben törenin ağlarında çırpan Şemse'yim. Merhamet yoksunu yüreklerin devleştirdiği törenin karşısında hiç kimseyim. Ben dağ köylerinin kirli saçlı kız çocuğuyum. Kırmızı pabuçların düşünüyün kuran. Akli sarı saçlı bir oyuncak bebeğe yoran. Kalem tuttursalar elime ozan olacağım. Sevdalarımı sevda tadında yazan olacağım. Yüzüm güneş yanığıdır benim, yüreğim

hasret yanığı. Yıldızlı kaplar ile kaplamayı hayal ettiğim kitaplar oldu yangınının tanığı.

Ben Cudi'ye Gabar'a çıkardığım Mehmetçiğin anası. Daha kurumamıştır kuzumun ellerine yaktığım kınası. Onunla ağustosta nârda, şubat içinde ayazdayım ben. Dağların zirvesinde batıp çıktığı kar beyazda. Her akşam ardından eylediğim niyazdayım ben. Benim oğlum korkmaz kurşundan. Ölümünden sakınmaz, yiğitlik nişanı taktım göğsüne. Başkasını takınmaz. Alnımın aklıdır o. Koyumun bitimsiz ebedi ve ezeli sıcaklığı.

Ben Nene Hatun'un kızıyım. Kelebeğin kanat çırpmasından ürken. Söz vatan olursa eğer top tüfek sesini kahramanlık türkülerinin tınısı sayan. Ben Kastamonu'da Şerife Bacı'yım. Yavrumun üstündeki örtüyü ıslanmasın diyerek cephanemin üzerine koyan. Ben öyle bir kadını işte. Sevdamin emrine uyan. Ben Sabiha Gökçen'im. Mavi göklere sevdalıyım, bulutları kucaklamaya, Ata'mın mavi gözlerini gök mavide aramaya, dağlarının kar düşen saçlarını çıkıp gökyüzüne taramaya. İstikbalim daha bir dilleniyor, daha bir devleşiyor gökyüzüne baktığımda. Ve ben Sabiha'nın kendisi oluyorum onunla konuşuyorum semaya her çıktığımda.

Ben ücra köylerde toprak damlı evlerde saçımın iki bölük örgüsünden kara lastiklerime kadar kadını. Ben mevsimlik işçi taşıyan kamyonların kasasında o memlekette o memlekete sürülen kadını. Uşağı da olmuşum hayatın, gün gelen de şahı da. Kimi yerde duyulmasa da çığlığım nefesinden fırtınalar yaratan o kadın benim. Açılma-yan kapılar çilingiri, gönülde inşa edilen hanelerin dülgeriyim. Köprüler kuran bir mimar, şehrin söküğünü diken bir terziyim. Adalette ben varım. Sanatta ben sporda ben...Ben seçtiğim kadar seçilen bir kadını. Ben hakkı arayan ve hakkını arayan kadını. Ben gören kadını. Duyan kadını. Halkım için elini her taşın altına koyan kadını. Ben hemşire Aysel, Doktor Nurten'im. Polis Memuru Gülhan, Şehit öğretmen Dilşah'im. Ben tanrının yeryüzüne gönderdiği en büyük nimet ve soylu bir hediyeyim. Ben kadını. Ben Türkiye'yim.

HAL-İ TEFekkÜR

Bedir KILINÇ

Kelimeler münferit bir 'aşk
geceler yıldızla tahayyül
saadet en tatlı ızdırıp
rüyalar inkişaf

Gözyaşlarım mim
mim adında saklı
adın mühim
mühim gözyaşların

Mührüm acıyla bali'
içimde küfrüm

Ben münferit bir âşık

Aşkım kâfir
vaslım aciz
küfrüm hakir

Küfrüm kahrımda
kahrım vaslımda

Vaslım aslımda
aşkım da mühim

BOŞLUK ACISI

Ali DAŞKIN

Gözlerim doludur
Yüreğim fırtınalı
Ağlayası bir halim var
Dindirme / sorma

Annemi toprağa verdim
Toprak da gitti
İnce bir çiçek gibi yaprağa tutundum
Yaprak da gitti
Bir başıma ve yalnızca binmişim kader atına
Boşu boşuna indirme

Alnım çizgili uçurum uçurum
Zamanın elinden
Sensiz yakın değil uzaktan
Boşluk acısı çekiyorum
Ellerim titrek şeffaf şişe
İçki boyalı kristal gibiyim
Kırılması bir halim var
Sındırma / kırma

Ben acıları su gibi yemek gibi
Yağlı yağsız ekmek gibi
İçime çektim yuttum
Ve sindirdim
Sen uzak dur / deneme
Sindirime

NİYE KİBİRLENİR ŞU İNSANOĞLU

Ramazan DEMİRTAŞ

Yüce dağın bile karı erirken
Niye kibirlenir şu insanoğlu
Şahlar şahı bile canın verirken
Niye kibirlenir şu insanoğlu

Hani dağlar düzler benim diyenler
Nerde atlas ipek altın giyenler
N'oldu bin bir türlü nimet yiyenler
Niye kibirlenir şu insanoğlu

Kimdi bir kılıçla yüzü deviren
Öldü bir başına dana çeviren
Nerde on beş erkek evlat everen
Niye kibirlenir şu insanoğlu

Duruyor mu hâlâ servi boylular
Yürüyor mu şimdi asil soylular
Sürüyor mu devran gaddar huylular
Niye kibirlenir şu insanoğlu

Yok oldu sarayda tahtta yatanlar
Gömüldü parayla çalım satanlar
Unutuldu yüksek mevki tutanlar
Niye kibirlenir şu insanoğlu

SENİ SEVİYORUM HAYATIM

 Abuzer KALENDER

Dostlarım beni merak etmeyin, dün hayatta kaldım. Eee, ne yapayım şimdilik gidecek başka yerim yok! Çok rahat değil ama idare ediyorum işte. Etrafı dağınık bıraktım, umarım kızmaz bana. Onu hepimiz tanırınız çünkü hepimiz hayatın erkekleri ya da kadınlarıyız. Ama anlatın deseler herkes onu farklı tarif eder. O zaman bir de benden dinleyin hayatı.

Hayat yan gelip yatma yeri değildir. Bir anda her şey değişir ve tüm renkler birbirine karışır o çok sevdiğiniz tabloda. Rahat bir koltukta otururken ne olduğunu anlamadan sanki altınızdaki koltuk çekilir de birden yerde bulursunuz kendinizi. Hayat bir rüzgârdır, bazen bir meltem gibi yüzünüzü okşar bazen bir fırtına gibi dallarınızı kırar.

Hayat güzeldir ve güzeller de kaprisli. Onu seviyorsanız nazını çekmeniz gerekir. Ölenler için hayatını kaybetti derler. Ama kaybedilen bir şeyin bulunma ihtimali vardır. Zannedersen bu tabir, insanın yeniden yaşama arzusunu yansıtır. Hayat tekrar üzerinden geçemeyeceğiniz bir çizgidir aslında. Hayat bir testi suya benzer. Önceleri susuzluğumuzu gidermek adına kana kana içeriz ondan. Baktık ki azalıyor kıymetlenmeye başlar. Bardağı tepeye dikmeler, yerini küçük yudumlara bırakır. Ancak yudumları da çok küçültmemek gerekir, çünkü bekledikçe suyun tadı kaçır.

En çok sevdiğine kırılır insan küçük kabahatler işlese bile. Bu yüzdendir ara ara hayata küsmelerimiz. Hayat bazen bize çok güzel hediyeler verir. Çokluk ile kıymet düşman olduğundan bu hediyeleri fazlaca alan bir insanın gözünde bunlar bir süre sonra kutuları bile açılmayan oyuncaklara döner. Ne zaman hediyeler kesilir o zaman akıl başa gelir. Zaman zaman da bize cezalar verir. Verdiği cezalar bazen öyle büyüktür ki bozduğunu yapması mümkün olmaz, bazı parçalar eksik kalır. Yani herkes gibi hayat da adil değildir. Hayat bize verilen en önemli ödevlerdendir. İşin sonunda çok az kişi pekiyi alır.

Hayatta şeytan tüyü vardır. Çoğu kişi vazgeçmez ondan. Ayrıca inanılmaz bir ikna kabiliyetine sahiptir. Onunla yürürken başınıza ne gelirse gelsin, size o yolda devam etmeyi bir şekilde kabul ettirir. Önemli olan doğru yolu seçmek ve kara-

lılıkla yürümektir bazen o yolun dışına çıksanız da. Ve herkesin hayatla yol almak için bir nedeni vardır. Ama ona fazla güvenmeyin, ne de olsa sizi yarı yolda bırakacak.

Aslında hayat bir karalamadan ibarettir, temize çektiğinizde geriye sadece birkaç iyi cümle kalır.

Hayat bir küpe benzer, kimileri onu altınla doldurur kimileri ise turşuyla. Bazılarının küpü ise boştur. O bazıları için bir oyuncak, bazıları için kıymetli bir mücevher ve çok az kişi içinse bir şeyleri değiştirmek için bir araçtır.

Korkmayın, hayatınızı kimse elinizden alamaz, bunu gerçekleştirebilmesi için onun elinizde olması gerekir. Hayat bazen bir zorunluluktur. Zaman zaman birçok kişinin aklına gelmiştir onunla yolunu ayırmak. Ama hayatın da bir raconu vardır. Onunla bir yola girmek kolay, çıkmak ise zordur. Bunun bedeli ağır olur. Hayat kısa bir hikâyledir, bazıları mutlu sonla bazıları ise hüznle biter.

Hayatı sevin, çünkü ömür boyu sürecek birlik-telikler sevgisiz olmaz. Fazla da bağlanmayın ki zamanı geldiğinde vedalar zor olmasın. Bu arada hayatı fazla ciddiye almayın çünkü o sizinle alay eder.

Müsaadenizle dostlar, onu aramak zorundayım:

“Alo merhaba hayatım, müsaitsen bugün de sende kalacağım...”

ŞİİRİN SESİ

✿ Tayyib ATMACA

Sözlük kurallarına riayet etmeden kendi kendime sesin karşılığının yine ses olduğunu söylesem içinden yüzüme karşı kim nasıl seslenir. Canlı cansız her varlığın elbette bir sesi vardır. Kulaklarımızın algılamadığı seslere aklım yetmez, onlarla ilgili söz söylemek hafıza kapasitemin dışında bir iş. Biz kendi işimize yani şiirin sesine dönelim şiirin sesinden ne anlayıp anlamadığımız hakkında düşüncelerimizi paylaşarak şiire, şaire, şiir okuruna ve severine dilimizin döndüğü hafızamızın ürettiğinde doğru bildiklerimizi aktarmaya çalışalım.

Madem konu sestem açıldı biz de aklımıza birdenbire gelen Sezai Karakoç'un Leyla ile Mecnun kitabından:

Görüntü görüntüyü ses sesi yer
Aşk dedikleri işte böyle bir yer

Okunuşta basit bir söyleyiş gibi gelen bu iki dize hecenin kalıplarına uyulmadan sadece ölçü kullanılarak akış sadeliğinin yanı sıra iki dizede de geçen yer sözcükleri farklı manalarda kullanılmıştır. Şimdi bu iki dizenin sözcüklerine dokunmadan yerlerini değiştirerek şiiri tekrardan okuyalım:

Görüntü yer ses görüntüyü sesi
Bir dedikleri aşk böyle işte yer

Kendi kendinize yukarıda sözcüklerin yerini değiştirdiğim iki dizeyi anlamaya çalışarak kafanızın nasıl zonkladığını az çok tahmin edebiliyorum. Günümüz şairlerinin de yukarıda değiştirdiğim dizelere yakın bir sürü dizeleriyle karşılaştığımızda da aynı tepkiyi veriyor ve birkaç dize okuduktan sonra şiirin devamını okumuyoruz. Nasıl ki konuşurken karşımızdaki muhatapımıza bir konuyu anlatırken kelimeleri özenle seçerek ona bir şeyler anlatmaya çalışıyorsak şiirde bu çabamızı kat kat arttırarak okurun kafasını karıştırmadan manaları karnımızda saklayarak dilimize gelen her kelimeyi peş peşe sıralayarak sözün poleni yani şiir yazıp söylediğimizi zannedemeyiz. Şiirde kelimeler sizi alıp bir yere götürmüyorsa ya da sizde bir karşılığı yoksa bir gram bal için bir torba keçi boynuzu yemenin bir anlamı yoktur.

Eş hele bir toprağı örten karı
Ot değil onlar dedenin saçları

İstiklal şairimizin bu iki dizesini okurken ne kadar sıradan olduğunu söyleyebilirsiniz ama söylemeseniz daha iyi. Şiirde söyleyiş rahatlığının yanı sıra şiir sizi alıp bayrağın rengine kadar götürür. Koca bir tarih sayfası açılır gözlerinizin önüne. Bu toprakların nasıl bereketli topraklar olduğu bir film şeridi gibi mütemadiyen döner durur. Kendinize geldiğinizde kendi yağmurlarınızla yüzünüzün yıkandığını hissedersiniz.

Dost dost diye nicesine sarıldım
Benim sadık yârim kara topraktır

Veysel usta mektep medrese görmemiş, söylediklerini sıradan mı söylemiştir. Her ne kadar da sıradan herkesin söyleyebileceği bu dizelerdeki kelimelerin kapsama alanlarını düşündüğümüzde biraz da geçmiş ve gelenek ile bağımızın kopmadığını hissedebiliyorsak topraktan başlayan yolculuğumuzun yine toprakta son bulacağı hatırlarız. Bundan dolayı da hem sesin hem mananın derinliklerine indiğimizde bu dizelerin bizde bir karşılığı olur.

Yukarıda sözcüklerin yerini değiştirerek vermiş olduğumuz örneğe tekrar dönersek sözcüklerin bir kilimin desenleri gibi hem birbirlerini tamamlamaları, hem birbirlerine uyumlu olmaları neticesinde seste bir ritmik akışla birlikte o edebi lezzeti de tatmış oluruz. Bugün dergilerde, kitaplarda şiirleri okurken de ruhumuza dokunan bu edebi tadı hissedebildiğimiz şiirleri okumayı sürdürürüz.

Dünyanın bir uyum içinde yaratıldığını hatırlarsak kendimiz de bu uyum içerisinde bir hayat tarzını ilke edinir ona göre hayatımızı idame ettiririz. Mesela kumaş pantolonun üzerine kot ve deri tipi bir ceket giyemeyeceğimiz gibi takım elbisemizdeki kravattan elbiseye, kemerden ayakkabıya kadar bir düzen intizam içinde giyinmeyi önemseriz. Peki, sosyal yaşantımızda geleneğin oluşturduğu bu kurallara uymaya özen gösterirken yazmış olduğumuz şiirlerde de bu edebi zevkin kurallarına uymadan kendi kendimize sınırsız bir özgürlük alanı çizmeye çalışırsak hem kendimizle hem de içinde yaşamış olduğumuz toplumla çelişiriz.

Şiirin sesinin ve ritminin nasıl yakalandığı tarihin derinliklerine doğru yapılan bir yolculukta şöyle anlatılmaktadır.

“Şimdi bir an için, devesiyle sıkça yaptığı uzun yolculuklardan birinde ıssız çöllerde yol alan Arap bedeviyi düşünelim. Yürümekten şişmiş toynakların yumuşak kumda çıkardığı ritmik melodi sessizliği bozarken binicisini de geçmiş hatıraların derinliğine götürmekteydi. Ruhi durumunu yol arkadaşı ile paylaşmasından duyduğu heyecan nedeniyle, o an idrakinin tek sahip olduğu bu hareket ile birlikte bir şeyler mırıldanmaya başlamasından daha doğal ne olabilir? İnsanın kalbinde, bir ani dürtüye cevap olarak oluşan bu masum coşku recez tarzını -devenin ayaklarının kalkışı ve inişlerine tekabül eden hareket ve sükûnların birbirini takip etmesinden doğan bu basit vezinli tarz alternasyon kalıbının atın yürüyüşüne tekabül ettiği alternasyon- doğurdu. Nağme'nin etkilerini incelediğimizde, hayvanı hızlandıran, insanı ise avutan bu telaşsız bir faaliyet olduğunu görürüz. Faaliyet büyüdükçe ve genç yetenekler için çekicilik kazandıkça, biçimler genel zevkin ve kabulün beğenisini kazanıyor ve şiir sanatına doğru ilerleme kaydediliyordu. Şiir sanatı, orijinal recez'den daha gelişmiş ve daha çok çeşidi olan tarzlarını üretmekte gecikmedi. El-Halil'in, Arap şiirinin yapısını demirci çekicinin çıkardığı melodinin (devenin ayak sesi gibi) çeşitli tonlarının kendisinde uyandırdığı niceliksel ölçülere göre biçimlendirmesi, aşağı-yukarı ikinci/sekizinci yüzyıl ortalarına rastlar. O, böylece 16 ölçü veznini kapsayan aruz sistemine ulaşmıştır.” Bu örneği neden verdiğim sorusuna gelince şiirde sesin ne kadar önemli olduğu sesin yani melodinin nasıl bulunduğunu bilmemiz açısından yüzyıllar önce sine gitmek zorunda kaldım.

Yaşadığımız dünyada her canlının bir sesi vardır, bazı sesler ise bizim duyu algımızın ötesinde olduğundan algılayamayız. Her canlı ya da cansızın bir sesi varsa -ki var- o zaman şiirin de bir sesi vardır. Bu sesi yazarken ve okurken hissedemiyorsak ya biz de bir sorun var ya da yazdıklarımız/okuduklarımızda bir sorun var demektir. Şiiri ve şiirdeki sesi yakalamak için de belli bir kültür ve gelenek bilincine sahip olmamızı gerektirir. Özellikle şehirde büyümüş ve gaz lambasını, idareyi tanımamış, gözünü açtığı anda ışıkların altında dünyayı selamlayan insanlara Abdurrahim ağabeyin:

Lambada titreyen alev üşüyor
Aşk kâğıda yazılmıyor Mihriban

Şiirini okuduğunda ya da türkü olarak dinlediğinde lambayı ampul olarak algılaması ile birlikte kendinde bir karşılığına da rastlayamaz. Hele yaşı cep telefonunun ve sosyal medyanın yaygın olarak kullanılmaya başlandığı zamanlarda doğup hayatlarını sürdüren insanlara ise kâğıttan, aşktan, mektuptan bahsetmek ütopyadan başka bir şey değildir.

Her eline kalemi alan ya da bilgisayarın başına geçip duygu ve düşüncelerini şiirle ifade etmek isteyen, sosyal medyada şiir siteleri ve şiir gruplarına üye olarak birbirleriyle tafralı alışverişini yapanlardan şair de olmaz şiir de çıkmaz.

Nasıl ki bir çocuk anne sütüyle beslendiğinde birçok hastalığa karşı korunaklı oluyorsa şair de kendi geleneklerinin köklerine inerek şiiri o edebi tadı dalından yeni koparılmış taze bir meyve gibi algılayarak okumaya başlarsa şiirin şehir kapısından şiir ülkesine doğru yolculuk yapmaya başlar.

Şiir ülkesinden haberdar olmadan kendi kütübelerinde şiir talimleri yapmaya çalışanlardan şair çıkmayacağı gibi şiir okuyucusu da çıkmaz. Şiir ülkesinin önder şairlerinin şiirlerindeki o edebi tadı almadan yazanlar, kendi yazdıklarının safisi ve darasını birbirine karıştır.

Şiir nedir, ne değildir bütün bunları bilmeden kendi kendine bir ormanda patika açmaya çalışanların kurtlara kuşlara yem olmaktan başka seçenekleri olmaz.

Cümle şair dost bahçesi bülbülü
Yunus Emre arada dürraçlana

Koca Yunus kendisini bir turaç kuşu gibi şiir ülkesinde bir göz açıp kapama mesafesinde uçup gitmeyi arzularken hangi şair kendini şiir bahçesinin bülbülü yerine koyabilir. Kimin bülbül, kimin turaç olacağına zaman karar verecektir.

Reyini şiirden yana kullanacakların kime rey verdiklerini bilmeleri gerekir. Aksi takdirde şiir sandığında kendilerine kendilerinden başka bir oy çıkmaz.

Selam olsun şiirin s'sine kulak asanlara...

ŞERİF Mian Muhammed, İslam Düşünce Tarihi, II. Cilt, İnsan Yayınları, 2. Baskı, İstanbul 2014, s. 245.

GEL İSTANBUL OLALIM SENİNLE

 Nazım KÖYCE

Gel İstanbul olalım seninle
göç alsın yüreğimiz her güzellikten biraz
ülkenin en kalabalık yalnızlığı olalım
gel İstanbul olalım seninle
gerdanında süzüksün martılar
saçlarınla dalgalansın yeşil Marmara
sen Avrupa Yakası ol, ben Anadolu
kalpten kalbe yolumuz olsun
Sultan Mehmet Köprüsü
duygu selinde boğulsun gözlerimiz
ve Kız Kulesi lemalansın gözlerinde
asil yalnızlığıyla
kıyısından bir duble hayat içmiş gibi
gel öpsün dudaklarım boğazından
gel İstanbul olalım seninle
Ayasofya gibi sarılalım aşkın şehrine
direnelim kopmamacasına
depremlere sellere

Ah İstanbul
Avrasya'nın nazlı gelini
gönlüm Topkapı Sarayı tahtında sen
ellerinden öpüyorum
gözlerinden
nasıl da mutluyuz bir bilsen
gel İstanbul olalım seninle
umudumuz şiir
peygamber dilinde parlayan şehir
bu sevdaya bir fetih gerek
bir martı konmuş omzuna
su içiyor avuçlarından eğilerek
içim içine kalabalık
bir şehir gibi
istanbul gibi
terimizden süzülüyor aşk
yorgunuz İstanbul gibi
asırlık sevgimizle
gel İstanbul olalım seninle

Diz çökmüş tüm şehirler ayaklarına
tüm şairler
tüm kalemler
bizi yazmış gözlerine
sokak sokak cadde cadde dudaklarına
gel İstanbul olalım seninle
iki yakanın hasreti gibi birbirine
köprüler kuralım kalplerimize
boğazında gerdan misali
bir vapur kalkar limandan
bir şiir taşır yüklü
bir şair taşır kor avuçlarına
avuçların yâr
avuçların
o boşluktan sızarım
İstanbul gibi yangın
derin ve sırlı
orası memleketim
avuçların mezarım
gel İstanbul olalım seninle

Çağlar aşsın aşkımız
gözlerin Fatih'im
Süleymaniye'de işittiğim ezan
masmavi sesinde dalgalanır ruhum
bir seher vakti
gel İstanbul olalım seninle
şairlik makamında
öylece uzanalım tarihe
kalplerden geçelim
şairlere ilham olsun sevgimiz
gel
gel İstanbul olalım seninle

SARIKAMIŞ ŞEHİTLERİNE

☪ Musstafa GÜL

Karlı dağlar başında elli altmış bin asker
Vatan millet aşkıyla imanla dolu kalpler
Uzaklardan gelerek cepheye gidiyorlar
Dillerinde tek bir söz o da Allah-u Ekber

Üstlerinde yazlıklar ayaklar hepten çıplak
Tek bir amaçları var vatanını korumak
Bilmiyorlardı doğu bu mevsimde buz tutar
Soğuğa yenik düşüp çoğu şehit olacak

Birkaç bölük güneyden bir kısmıysa Yemen'den
Geldiler vatan için hepsi farklı tümenden
Toplandılar doğuda Rus'la savaşmak için
Emir bekliyorlardı yüzbaşından teğmenden

Sarıkamış'a giden on birinci kolordu
Çabuk ulaşıp şehri çevirmek istiyordu
Hem hastalık hem soğuk engelledi onları
Halden düşen askeri zayıflattı çok yordu

Sadece zemin değil gök bile buz tutmuştu
Yiyecek zaten azdı kalanı kurutmuştu
Sarp geçitle dar yollar bir de üstüne ayaz
Koskoca bir orduyu bir çırpıda yutmuştu

Allahuekber Dağı çoğuna mezar oldu
Nice babayiğitler kurşun atmadan soldu
Dalıp dalıp girdiler derince bir uykuya
Mola verilen yerler sayısız şehit doldu

Yemen'e türkü yaktık Sarıkamış'a gazel
Bu cennet vatan için peşin ödendi bedel
Analar doğururken o aslan yiğitleri
Hangisi bilirdi ki genç yaşta gelir ecel

Mahzun olma ey şehit Kabrin olmasa ne var
Önünde peygamberler ardında evliyalar
Asırlar geçse bile dualardadır yerin
Bu millet hep sizlere kalacaktır minnettâr

DÜŞ SAĞANAĞI

☪ İlker GÜLBAHAR

Takat tükendi bende birazcık da sen düşün
bitmesini istemem böylesi muhkem düşün

Düşler sokağında başlamıştı peri masalı
bulutlar yoldaşımızdı kuşlar kanadımız
tutanaklara yazılmıştı gizlice adımız

yıldız topluyorduk gökyüzünden
kalbimiz oltadaki bir serçeydi

gözümüz birbirine kenetli

uçuşurduk her bir dala

neşeli ve kedersiz

esir aldı ikimizi

şiir kafesine

yağarken

yağmur

Yağmur

yağarken

şiir kafesine

esir aldı ikimizi

neşeli ve kedersiz

uçuşurduk her bir dala

gözümüz birbirine kenetli

kalbimiz oltadaki bir serçeydi

yıldız topluyorduk gökyüzünden

tutanaklara yazılmıştı gizlice adımız

bulutlar yoldaşımızdı kuşlar kanadımız

Düşler sokağında başlamıştı peri masalı

Bitmesini istemem böylesi muhkem düşün
takat tükendi bende birazcık da sen düşün

KALENDER ÇİÇEĞİ HİKAYESİ

İnci OKUMUŞ

Kartal kanatları altında saklanan dağın adı; Binboğa'dır. Koca bir dağ nasıl olur da kartal kanatları altına saklanır diyene, bir hikâye içinde de olsa ne desem beyhude... Görmeden olmaz. Ama bildiğim o ki Binboğa Dağı, mahzunların dağıdır. O yüzdendir ki, bu dağın dumanlı başında öbek öbek açan hemen her çiçeğin yayıldığı yer, bir mahzunun kırık gönlünü avutan nazenin bir döşek olmuştur.

Kalender çocuk bu dağın eteklerinde dünyaya gözlerini açtığı anda rengârenk çiçeklerle bezeli o tertemiz entarili dağın kendisine hem analık hem babalık edeceğine bilemezdi.

Ona daha akli yettiğinden beri, "Annen şu dağlarda çiçek oldu." demişlerdi de hep bu dağlara çıkışı ondandı Kalender'in... Kalender, sahiden de ismi gibi kalender tabiatlı bir çocuktur. Alçak gönüllü ve bulduyuyla yetinen...

O, yolu gözlenen bir çocuk olarak doğup büyüme de kendinin yolunu gözleyen bir dağın hislerini bilir ve her fırsatta Binboğa Dağı'nın zirvesine koşarak çıkardı. Nasılsa biraz anasının kokusu vardı bu dağda.

Kalender çocuk, öksüz ve yetim başını gâh Binboğa Dağı'nın dimdik duran başına gâh şefkat kokulu göğsüne yaslar bir süre oracıkta uyurdu. Bu dağın nice kuşa, kuzuya ev sahipliğini herkes bilirdi de bu koca dağın şu küçük çocuğa yaptığı analığı ve babalığı kimsecikler bilmezdi.

Bir çocuk, bütün oyunlarını bir dağ ile oynayabilir miydi? Başı yüce ama gönlü engin Binboğa Dağı... O, bağına bastığı öksüz ve yetim Kalender çocuğu nasıl kırabilirdi ki?

Ne vakit oyun başlasa, ilkin Kalender çocuğun sesi çıkardı dağa:

"Ey Binboğa, gör ki yok'um."

Binboğa, o vakte dek kimselerin duymadığı sesiyle yankı yankı bağırırdı:

"Ey çocuk, bak ki varlığımı gör!"

Kalender çocuk, bu cevabı alır almaz, sarılmak için koşardı Binboğa'nın kollarına. Ancak böyle seslendiğinde içindeki öksüzlük ve yetimlik hissini atar, kuşlar gibi hafiflerdi.

Günlerden bir gün, yine öyle yaptı Kalender çocuk, bütün nefesini topladı ve heyecanla seslendi dağa: "Ey Binboğa, gör ki yok'um."

Bu defa nedense dağın yankısız, cılız ve başkaca bir şey söyleyen sesi vardı. Koskoca dağ: "Artık yaşlandım, seninle oynayamam" dedi fısıltıyla.

O an dağların kalbinden eriyip akan buz gibi sular, sanki Kalender çocuğun yüreciğinden kaynar kaynar akmıştı. Koca Binboğa'yı kanadının altında saklayan kartal, hiç düşünmeden dağı bir köşede bırakıp sarılıverdi Kalender çocuğa.

Kalender çocuk, o güne dek başını yasladığı da-

ğın kayalıklarına ilk kez öksüz ve yetim büyüyen avuçlarını dayamıştı. O vakte dek, Onun öksüz ve yetim avuçlarından bu dağa yarenlik eden, nice alamecekler ve kulaklı toygalar, nice yırtıcı kuşlar yemlenmişti de kaskatı bir kaya ilk kez onun avuçlarından acımsı bir su gibi çaresizliği içmişti.

Dağın mahzunluğu Kalender çocuğun mahzunluğuna yaslanmıştı bu kez. Kalender çocuk, üzüntüden kan çanağına dönen gözlerini sakladı hem dağdan hem de kartaldan...

İşte ne olduysa o an oldu. Kalender çocuğun parmakları arasından kayalıkları delercesine çıkan bir çiçek doğuverdi. Çiçeğin teni, Kalender çocuğun teninin rengine bürünmüşçesine bembeyaz kesilmişti. Taç yapraklarında çakmak çakmak bakan bir duruş, tıpkı Kalender çocuğun ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleri gibi damar damar kanlanmış hüznü bir bakış vardı... Kalender çocuk, çiçekle göz göze geldikten sonra, büyük bir huzurla gözlerini kapadı ve orada birdenbire sır oluverdi.

O oldu... Nereye gitti bilinmez, Kalender çocuğu bir daha gören olmadı dağlarda...

Binboğa Dağı derin bir iç geçirdi ve onun öksüz avuçlarını yasladığı yerde çıkan çiçeği, vazifeye hazır bir er gibi bekleyen kartala göstererek: "Şu gördüğün çiçek bundan böyle Kalender çiçektir. Bu çiçeği alıp bütün bağıma dağıt. Dağıt ki yüreğim hafiflesin." deyiverdi.

Öyleydi işte... Dünyada ne çok öksüz ve yetim, ne çok gönlü mahzun vardı da onların mahzun gönüllerine sarılıp teskin eden tek çiçek, dünyanın yalnızca bu dağında vardı.

O günden sonra Kahramanmaraş'ın Afşin ilçesindeki Binboğa Dağı'na gelen herkes, bu gözleri kan çanağına dönmüş kalender çiçeğin onlara bir şeyler fısıldadığını duydular.

Şu yalan dünyada yüreği burulmamış insan var mıydı ki? İşte Binboğa'nın nefesini nefesine yoldaş eden her mahzun, kalender çiçeği bulana dek yürüdüğü bu dağda, bilimsel adına Geranium kalenderianum denen bu çiçeğin kaskatı kayalıklar arasındaki güçlü ve duygulu duruşuna tanık oldular. Bu dağa çıktıkları her vakit, bütün yeislerini Binboğa'da bırakmış ve ruhen güçlenmiş olarak indiler.

Bu hikâye, hikâyelerin de hikâyesi olduğu halde dağın göğsünde açan bu çiçeğin Kalender çocuğun annesi olduğunu, Kalender çocuktan ve dağdan başka bilen olmamıştı...

Görebilen, duyabilen ve hissedebilen bahtiyar olsun vesselam.

Kalender çiçeği diyarında şimdiden gayrı bir nefes dağ havası çekmeye var mısınız?